

Lavinia Huțșoru Dumitriu

Dac

De ce mă simt străină, aici în țara mea
Și-aproapele nu-l aflu, oricât l-aș căuta?
De ce se-abat tornade din ceruri pe Pământ
Și fratele meu, codrul, cade răpus de vânt?

De ce nu ne mai leagă prin rădăcini adânci
Aceleași idealuri de neam, ca niște stânci?
De ce părem asemeni, dar suntem diferiți,
Egali în aparență: călăi și asupriți?

De ce prin alianțe, iubirea prigonesc
Acei ce "Miorița" de veacuri retrăiesc?
De ce e adevărul atât de greu de spus
Și îngropăm istorii ce încă n-au apus?

Români suntem cu toții; mai mult sau mai puțin...
Sunt unii care pleacă și alții... care vin...
Dar sunt, asemeni mie, cei mulți ce încă tac;
Prin venele lor curge doar sângele de DAC.

București, 13 iulie 2014